

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 74

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

– Debat sobre l'Informe de l'any 1990 presentat pel Síndic de Greuges.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, la seqüència del qual es descabdellarà d'acord amb l'article 144.3 del Reglament: debat sobre l'Informe de l'any 1990, presentat pel Síndic de Greuges.

Té la paraula l'Honorable senyor Frederic Rahola i d'España, Síndic de Greuges, per presentar un resum del seu Informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola): Molt Honorable President, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, l'Informe que avui presento a la consideració del Ple d'aquesta Cambra és el setè del meu mandat, en el qual, com en els anteriors, dono compte de l'actuació del Síndic durant l'any passat. En ell s'exposen els problemes que he estimat més significatius i que han denunciat els ciutadans de Catalunya amb les seves queixes arran de l'actuació de les diverses administracions del nostre país.

L'estructura de l'Informe, com deuen haver comprovat els senyors diputats, segueix el mateix ordre temàtic que es va aplicar en els anteriors. L'Informe compon dos llibres, el primer dels quals segueix la divisió dels deu apartats temàtics que corresponen als deu àmbits en què s'organitza el treball de la Institució. Aquests àmbits són: administració general, ordenació del territori, tributari, sanitat i consum, pensions i treball, serveis socials, ensenyament i cultura, justícia, queixes privades o inconcretas, i la consulta diària. A continuació hi trobaran també les xifres estadístiques corresponents.

Vull fer l'aclariment que l'increment de les queixes que s'observa en l'apartat dedicat a ensenyament i cultura respon a la reacció provocada per la presentació a debat del Projecte de Llei anomenat «LOGSE». La Institució ha rebut una allau de queixes de professors i alumnes l'objecte de les quals, en part, han estat resoltes positivament en introduir-se algunes de les modificacions en el text que va resultar definitivament aprovat.

En general, l'augment de les queixes ha seguit una corba moderadament ascendent, tot i que no han estat concedides partides del pressupost destinades al servei de premsa ni a la difusió de la Institució. Aquesta manca de publicitat comporta en alguns casos que no puguem arribar a informar sectors socials necessitats de la nostra actuació, que solament poden conèixer l'existència de la Institució a través de la transmissió oral o per la difusió sobre fets, temes puntuals que destaquen en els mitjans de comunicació.

Pel que fa al segon llibre, està dedicat a l'exercici de l'acció medial, i exposem com, en certes circumstàncies, la bona solució es troba en una tercera via, que, tot respectant la legalitat, resol el problema que els ciutadans ens presenten i permet que l'Administració l'accepti, ja que també s'ajusten a l'esperit i a les finalitats del seu comerç.

Aquesta monografia presenta una breu introducció teòrica i, a continuació, il·lustra una mostra de solucions medials que han tingut un pes específic en el conjunt de la nostra gestió, amb una considerable dedicació de temps. L'exercici de la mediació és, al meu entendre, una funció important i gairebé desconeguda de la Institució, i constitueix un mode d'arbitratge que s'utilitza per acostar les opcions discordants entre les parts en conflicte, generalment quan els particulars se senten agredits per l'aplicació literal d'una norma o per una postura partidista per part dels representants de l'Administració encarregats d'aplicar-la.

Es tracta, en definitiva, de superar amb perspectiva les qüestions que han arribat a personalitzar-se o aquelles en les quals l'aplicació taxativa de la Llei resulta contrària a l'equitat. Per això se li dedica un lloc remarcable dins de l'Informe, amb la intenció de fer ressaltar les seves qualitats d'acció directa i de pacificació social.

L'acció medial té la seva configuració legal a partir de l'article 28.1 de la Llei del Síndic de Greuges, que estableix el següent: «El Síndic de Greuges pot proposar al departament o organisme o entitat afectada, en el marc de la legislació vigent, fórmules de conciliació o d'acord que facilitin una resolució positiva i ràpida de les queixes». Com és de veure, la redacció d'aquest article –encara que genèrica–, en la pràctica ha anat configurant la mediació com una institució amb característiques pròpies. Es pot constatar en l'Informe la diversitat d'accions exercides. Es recullen accions medials entre un particular i un departament de la Generalitat, entre un ajuntament i la Generalitat, entre un ciutadà i un ajuntament, entre dos ajuntaments i, fins i tot, entre particulars.

Com a exemple significatiu, cal remarcar que, fins i tot, en un acord entre l'Ajuntament d'Olot i un particular, que implicava el reconeixement del dret a una indemnització, totes les parts implicades van sol·licitar al Síndic que la quantifiqués. Els criteris i els raonaments que es van seguir són recollits en l'Informe.

He pogut recopilar l'experiència de set anys de mandat parlamentari, i he de manifestar que he trobat, en totes les administracions catalanes, tant les autonòmiques com les locals, un tarannà col·laborador i un afany de donar suport a les tasques de la Institució. Així, puc fer esment de la cooperació administrativa a l'hora d'efectuar accions medials, la qual cosa comporta l'assistència de certs responsables de l'Administració a les sessions de negociació; així mateix, he tingut facilitat per concertar entrevistes amb els consellers i els alcaldes; la fluïdesa en l'obtenció d'informació en casos urgents, i l'actitud de respecte a l'autoritat institucional que represento. És a dir, en conjunt, puc afirmar que ha quedat consolidat el principi d'autèntica col·laboració entre les administracions catalanes i el Síndic de Greuges.

No obstant això, en determinats supòsits he detectat una tendència a la repetició d'argumentacions i a la feblesa dels raonaments jurídics esgrimits per les administracions, així com una excessiva estandardització de les seves resolucions.

La gestió diària dels expedients tramitats pels organismes públics podria explicar aquestes pràctiques. No obstant això, no es pot perdre de vista que l'objectiu que ha de perseguir l'Administració és l'interès públic, i que aquesta finalitat no es pot assolir amb mètodes rutinaris i amb indicis de desídia.

Les meves paraules no han de ser interpretades com una crítica estèril de la tasca administrativa; la Institució que presideixo té la missió de supervisar l'actuació administrativa, de vetllar per la salvaguarda dels drets fonamentals dels ciutadans de Catalunya, fent prevaldre els principis de llibertat, d'equitat, de solidaritat i denunciant-los quan aquests són conculcats.

La rutina i els antics hàbits burocràtics que mantenen algunes de les nostres administracions constitueixen una resistència de vegades insalvable contra els drets i les llibertats que defensem. Exposaré a continuació alguns exemples d'aquests hàbits de mala pràctica administrativa que vulnereu drets fonamentals, com ara el dret a la llibertat, a la salut, a l'educació, a la tutela judicial efectiva i, en definitiva, a la dignitat de la persona.

Crec que no és legítima la dilació en la tramitació d'una documentació que pot comportar el final de l'acompliment d'una pena de privació de llibertat, del trasllat de centres penitenciaris, o de canvis de classificació de la població reclusa. Com vaig dir en l'Informe especial sobre els dipòsits municipals de detinguts presentat a la Comissió, he continuat observant problemes derivats de l'aplicació de la Llei de Demarcació i Planta.

Si la rutina distorsiona l'actuació administrativa en general, quan està en causa la llibertat de les persones aquest vici aguditza el drama humà.

Vull fer una reflexió sobre el problema penitenciari. Sovint es parla de la millora de la situació penitenciària, de la inauguració de nous centres, del problema que encara existeix, de la massificació a les presons. He de fer constar que hem trobat un apreciable esforç, per part del Departament de Justícia, per combatre la massificació denunciada, i també per afavorir el treball dels reclusos amb vista a la seva futura reinserció. Fins i tot hem apreciat l'esforç realitzat en l'organització d'activitats de tipus lúdic, tendents al ple desenvolupament de la persona, però encara estem lluny d'assolir una solució normalitzada. Amb tot, la realitat és que, com més celles hi ha, més puja el nombre d'interns, i això fa pensar si realment hem estat capaços d'afrontar el problema amb encert.

Penso que no n'hi ha prou amb millorar l'esquema penitenciari, sinó que cal modificar en profunditat el sistema jurídic-penal. Solament es podrà aconseguir, al nostre entendre, una disminució real de l'índex de delinqüència modificant el concepte de *pena* amb fórmules alternatives a l'internament penitenciari i establint un procediment just i àgil d'indemnització a la víctima.

En conseqüència, perquè aquesta solució pugui arribar a bon fi, els canvis legislatius necessaris hauran d'anar, també acompanyats de profunds canvis socials. Aquests canvis han de comportar també la sensibilització per a la comprensió dels problemes dels estrangers i una previsió realista dels moviments migratoris, basada en l'acceptació de la responsabilitat social i econòmica del Nord vers el Sud.

Pel que fa al dret a la salut, entenem que no són legítimes les llargues esperes que han de patir els usuaris de la sanitat pública per ser sotmesos a intervencions quirúrgiques o a ingressos hospitalaris.

Pel que fa als malalts mentals i als disminuïts psíquics, la situació no és ni tan sols de llarga espera, sinó d'escassa existència de centres per atendre'ls, si no és que es troben en un estat agut. Citaré sols un cas, a tall d'exemple. Després de romandre en llista d'espera durant un any, la família d'un disminuït psíquic va ser informada que, malgrat existir dues residències que s'ajusten a la malaltia específica del disminuït i tot i haver-hi places, no podien atendre'l perquè la residència en qüestió no podia funcionar per falta de personal.

És realment penós l'espectacle d'aquells que es troben pendents de percebre prestacions econòmiques i que veuen multiplicat el tràmit que els allunya de la consecució del seu dret, quan, a més, de vegades en depèn la seva mateixa supervivència.

Hem tractat en l'Informe d'enguany el cas de les pensions dels funcionaris de l'Administració local, amb un temps d'espera de setze mesos per a la percepció d'una pensió de viudetat. Hem de dir que, lamentablement, aquestes demores tampoc són excepcionals en situacions d'altres pensionistes.

Igualment afecta la gent gran el problema de la manca de lloc a les residències públiques. Enguany he rebut queixes de persones totalment desvalgudes o, fins i tot, de veïns d'aquestes persones, que fan palesa la seva situació límit en què es troben. En aquests casos, una llarga llista d'espera equival al total desestiment i, per tant, a l'abandó.

Pel que fa al dret a la propietat, hem d'assenyalar que trobem excessivament «gravós» el lapsus de temps que han d'esperar els particulars per a l'obtenció del pagament d'indemnitzacions degudes, o també els perjudicis que ocasionen als ciutadans greus irregularitats administratives, com ara l'ocupació de la cosa expropiada abans de pagar el preu just.

En aquest mateix sentit, haig de destacar l'important nombre de queixes que rep la Institució relatives a dues qüestions principals: la lentitud amb què es proveeixen els procediments i la manca d'execució de les sentències judicials. A l'Informe d'enguany figuren algunes queixes que il·lustren la gravetat d'aquests retards. Cal remarcar també l'altra cara de la moneda, és a dir, la precarietat de recursos humans i materials de què pateix l'oficina dels jutjats, que descoratgen els seus titulars.

Tampoc podem passar per alt que sovint és en l'àmbit de l'Administració de Justícia i en les dependències de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya on resulten menystinguts els drets lingüístics de l'ús del català. En aquest sentit, però, no vull deixar d'alludir a l'esperançadora iniciativa que suposa el conveni recentment signat entre el Consell General del Poder Judicial i la Conselleria de Justícia de la Generalitat per al foment de la normalització lingüística. La lentitud de tramitació dels expedients per a l'adjudicació de l'arbitratge també influeix negativament en aquest conegut problema, agreujat actualment pels preus clarament inflacionistes del sòl. Els retards en la tramitació d'expedients afecta també el dret a l'educació, en la mesura que l'execució d'obres de reforma o manteniment d'edificis es dilata en el temps o es preveu amb retard, de tal manera que els alumnes romanen desescolaritzats. Si entrem en la temàtica de l'urbanisme, veurem que la lentitud en la tramitació de l'expedient sancionador per infraccions urbanístiques a la pràctica equival a burlar l'acció pública de protecció de la legalitat. Tots aquests problemes són, generalment, en bona mesura, els vicis administratius que he remarcat.

En definitiva, de la lectura de l'Informe es dedueix amb facilitat que tant a l'Administració com en els administrats existeix un cert desencís per la cosa pública i per les institucions. Si el nostre país vol participar de forma sincera i autèntica en les mutacions tècniques, socials i polítiques que s'estan produint en les nacions d'Europa, els nostres poders públics haurien de plantejar-se una nova trajectòria basada en la solidaritat, la llibertat personal, tal com l'entenen aquestes nacions, tot programant una organització administrativa més dinàmica, més justa i més equitativa. Sé que assolir aquest objectiu no és fàcil, ja que implica una autèntica voluntat de servei per part de l'Administració i també la participació cívica dels ciutadans.

Molt agraït pel vostre interès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Síndic. Ara el debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, intervencions que seran, com a màxim, de quinze minuts. Per fixar la seva posició, i per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, novament, complint amb el seu deure, el Síndic de Greuges ha tramès a aquest Parlament l'Informe corresponent a l'any 1990, utilitzant una metodologia força correcta, que ja havia estat emprada en informes anteriors. El Síndic de Greuges, com diem, ens ha tramès una primera part que conté allò que ha vingut anomenant «informe obligat», i una segona part, «informe volgut», de caire monogràfic i que el 1990 s'ha dedicat a la tasca de la mediació duta a terme pel Síndic.

El total d'actuacions de la Sindicatura ha estat de 1.801, de les quals 1.760 corresponen a queixes dels ciutadans presentades per escrit, 385 més que l'any anterior, i 41 corresponen a l'actuació iniciada a instàncies del Síndic, 32 menys que l'any 1989.

Pel que fa als reclamants, el 57,60% tenen més de 55 anys; el 12,65%, de 31 a 55 anys, i el 29,75%, fins a 30 anys. Cal destacar l'increment significatiu del percentatge de gent jove que s'ha adreçat al Síndic al llarg de 1990, per tal de plantejar-li les seves queixes.

Quant a la professió, ocupació o activitat dels reclamants, parlarem només de les més significatives: el 56,93% no és de dubte o no s'ha especificat en formular la queixa; el 18,24% són estudiants, dada clarament concordant amb l'abans esmentada sobre l'edat dels reclamants, i el 7,27% són col·lectius socials.

La distribució territorial de les queixes té una claríssima connotació centralista: efectivament, les comarques de Barcelona concentren el 85,03% del total de les queixes; les de Tarragona, el 6,55%; les de Girona, el 5,22%, i les de Lleida únicament el 3,19%.

La classificació d'expedients per seccions o àrees temàtiques representa un repartiment molt semblant al d'exercicis anteriors, llevat dels que pertanyen a ensenyament i cultura, que operen un increment espectacular, i representen el 26,41% del total; administració en general, el 17,06; justícia, el 13,76, i ordenació del territori, el 13,11; per citar únicament aquelles seccions que representen més del 10% de les queixes tramitades.

Entrant ja en el contingut específic de l'Informe, comentaré les qüestions que ens semblen més rellevants des de la nostra òptica política. Parlant d'administració general, el Síndic de-

nuncia tot un seguit de problemes detectats en el procés d'accés a la funció pública de la Generalitat de Catalunya, on la pràctica quotidiana i perversa consistent en l'abusiva contractació directa de funcionaris interins, que després es beneficien d'una acumulació de punts per serveis prestats que acostumen a esdevenir decisius en la fase de concurs per incorporar-se amb caràcter definitiu a la carrera funcional..., aquesta pràctica, diem, col·loca de fet els opositors sense serveis previs en una situació clarament desfavorable.

Segons dades de la mateixa Direcció General de la Funció Pública, des del 20 d'agost de 1986 fins a l'1 de març del 89 han estat contractats un total de 4.293 funcionaris interins, dels quals corresponen 402 a places del cos superior, 243 al de gestió, 441 al d'administratiu, 1.808 d'auxiliar i, finalment, 1.249 de subalterns.

El conflicte del golf Pèrsic i l'enviament de mariners de lleua a les unitats de l'Armada enviades a la zona del conflicte varen constituir un bloc important de queixes que s'han tramès al Síndic i de les quals l'Informe se'n fa ressò. Quan ens trobem a les portes de l'inajornable debat sobre el model de l'exèrcit que demana la defensa del país —m'estalviaran les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats repetir un cop més davant d'aquesta Cambra quin és el model d'exercit de base professional que des de 1986 venim reclamant reiteradament des del CDS—, la substanciació de les queixes i el seu reflectivament en l'Informe ens semblen força afortunats.

El Síndic, un cop més —pràcticament s'ha convertit en un punt obligat de l'informe anyal—, denuncia la difícil situació en què es troba el col·lectiu d'emigrants estrangers a Catalunya, i que durant l'any 1990 la situació ha estat lluny de millorar, de tal forma que les pràctiques administratives derivades de l'aplicació de la legislació vigent sobre estrangeria han fet, d'una banda, duplicar el nombre de queixes rebudes per aquest concepte, respecte de les de l'any anterior, i està produint el preocupant efecte que algunes de les institucions privades que s'ocupen de la gent amb problemes provinents de l'emigració estrangera, de manera molt significativa la provinent dels països del Magrib, esdevenen simples maquinàries burocràtiques per tal de prestar la molt necessària assistència administrativa i legal que aquests col·lectius demanen.

En matèria d'adequació del territori, el Síndic fa referència al fet que Espanya és el país de la Comunitat Econòmica Europea en què la despesa pública en habitatge amb relació al producte interior brut és més baixa, en xifres de l'ordre de la meitat a la tercera part que les que hi dediquen els països més avançats. La política d'habitatge, diu el Síndic, no funciona al conjunt de l'Estat ni funciona a Catalunya.

No podia estar absent de l'Informe l'obligada referència al que sense cap tipus de dubte ha estat la qüestió estrella de la present legislatura: m'estic referint, naturalment, al Pla de Residus Industrials de Catalunya. La manca de sensibilitat del Govern i el tancament en les seves incomprensibles tesis inicials per part del Consell Executiu han produït les més elevades taxes de crispació en algunes comarques tarragonines, que, finalment, s'estan reconduint mercès al canvi d'actitud del Govern, pressionat per la resta de forces polítiques de l'oposició i també —tot s'ha de dir— per la força de la pressió del carrer.

El temps de què disposem per a aquesta intervenció no farà possible una referència concreta a qüestions tals com la gestió

tributària o la prestació de serveis sanitaris o la de les pensions, que, d'altra banda, ja han estat referits en altres intervencions nostres amb motiu de la tramitació parlamentària dels informes anyals anteriors.

No podem, però, passar per alt expressar la nostra satisfacció per l'alt nivell de sensibilitat que els successius informes del Síndic reflecteixen respecte a la problemàtica de la SIDA, tant a l'hora de denunciar les escasses mesures de prevenció efectuades per l'Administració per encarar el problema, com la gran repercussió d'aquesta malaltia a les presons, en col·lectius de drogaaddictes o la incidència brutal que té aquesta malaltia epidemiològica en l'àmbit de la prostitució.

Continua el Síndic, en l'Informe de l'any 1990, com ja havia fet en els anteriors, reclamant l'increment de mesures tendents a la reducció i control de les causes que generen l'addicció a les drogues, com també la millora de l'assistència socio-sanitària als afectats, tot oferint-los, per complicat que sigui, un marc integral d'acolliment i rehabilitació per tal d'arribar a la necessària i difícil reinserció social.

El capítol de protecció de la infantesa és un capítol permanent en cadascun dels informes: aquest any, per tal de denunciar amb rotunditat el fet del repartiment competencial d'aquesta qüestió entre els departaments de Justícia i Benestar Social, la qual cosa genera greus disfuncions, sobretot en un dels aspectes més transcendents de l'atenció a la infantesa com ho és la prevenció. Expressió important de la sensibilitat del Síndic respecte de la gent més desfavorida de la nostra societat és la denúncia que any rere any duu a terme sobre la problemàtica de la pobresa a Catalunya: 760.000 persones ostenten la qualificació de pobres a casa nostra, on la pervivència física de moltes, encara, barreres arquitectòniques impedeixen el normal desenvolupament de les persones disminuïdes.

Un cop més es denuncia, en l'Informe del Síndic per al 1990, el deficient funcionament de l'aparell de la justícia, concentrat bàsicament en la lentitud en els tràmits o procediments i la manca d'execució de les sentències ja dictades. Referència obligada ho és també la que fa el Síndic al món penitenciari, criticant la massificació d'alguns centres, com Wad-Ras o la Model, on és problema fonamental i a la vegada productor de molts altres problemes, malgrat l'elevat volum d'obra que s'està produint per part del Departament de Justícia.

En la part final ja de la nostra intervenció concretarem molt breument el contingut del Llibre Segon de l'Informe que aquest any no s'ha dedicat a una problemàtica concreta sinó a una qüestió procedimental: la tasca de mediació del Síndic, la tasca de mitjancer del Síndic entre l'Administració i els administrats, poc coneguda i, sobretot, poc reconeguda. Tasca de mediació, de moment d'abast escàs però important, i de resultats, com en tota mediació, de vegades exitosa i de vegades no tant. Tasca de mediació que s'ha produït, però, en qüestions tan importants com en les possibles afectacions derivades de l'ampliació del Liceu, o de la problemàtica dels emplaçaments dels abocadors de residus, o dels lamentables fets del barris del Besòs i de la Mina, com a conseqüència de la proposta de construcció de cent noranta-sis habitatges de protecció oficial en un determinat solar i la intervenció policial que es va produir. Tasca, en definitiva, encomiable, amb caràcter general, la que ha dut a terme el Síndic de Greuges i tot el personal de la Sindicatura, als quals volem expressar el testimoni de la nostra considera-

ció personal i política per la col·laboració que presta al país denunciant-ne ben justament la part menys brillant.

Gràcies, Honorable senyor President; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, volem començar aquesta intervenció nostra, com és tradicional en intervencions anteriors posteriors a l'informe del Síndic, agraint la tasca duta a terme pel Síndic de Greuges, pel seu Adjunt i pel seu equip de col·laboradors; un agraïment que neix, per una banda, de la seva acció general sobretot de l'impuls donat a la seva acció medial com a home de pau i com a home mitjancer a l'hora d'intentar posar solucions als conflictes entre parts, solucions que, en alguns casos, hem pogut viure de prop a través de l'atenció que, en tot moment, ha prestat, ha atorgat a les gestions que nosaltres li hem pogut formular des de la nostra condició d'Agrupació Parlamentària.

En els informes, en les dues parts dels informes que el Síndic presenta —l'informe obligat i l'informe volgut, com ja són coneguts amb aquesta terminologia— hem de remarcar com, des de l'actitud profundament ètica per les característiques de la seva funció, el Síndic de Greuges no té dubtes, no torna a tenir dubtes a denunciar situacions injustes, situacions condemnable que, malgrat el pas del temps, encara persisteixen. Una d'elles —que apareix ja en el primer dels llibres— és la situació dels immigrants estrangers a Catalunya, una situació deplorable des de tots els punts de vista però que també va patir, en determinats moments, una manipulació malèvola per part de certes orientacions polítiques. Hi ha un informe remarcable, que és l'Informe del Síndic relatiu als dipòsits municipals de detinguts, on es denuncia la situació tercermundista, la situació gairebé inhumana que tenen encara avui alguns d'aquests dipòsits en territori de Catalunya. Una situació que, en determinats aspectes i en determinats nivells, es pot fer extensiva a la situació penitenciària general; una situació que, òbviament, no pot ser modificada només amb l'establiment de nous centres penitenciaris, amb l'establiment de noves condicions i millores físiques en aquests centres penitenciaris, sinó que comporta —com ja ens apuntava el Síndic, fa només uns instants— una profunda modificació del sistema jurídic-penal i, sobretot, una modificació de la cultura social, uns profunds canvis socials que corresponguin a aquesta modificació legal que ens apuntava.

Hi ha també en el seu Informe —i nosaltres ens n'alegrem— un enduriment de la denúncia a la permanència de barreres arquitectòniques, per una banda, però no només a la permanència de barreres en edificis ja construïts sinó, el que és pitjor, en construccions noves de la mateixa Administració. Noves dependències d'algunes administracions, de l'Administració local, de l'Administració nacional, de l'Administració estatal que, malgrat ser noves dependències, segueixen mantenint aquest pas barrat als disminuïts físics; en la seva preocupació pels sectors indigents, pels sectors socialment més desvalguts, fóra bo de conèixer si el Síndic té notícies d'aquell Pla que ens havia estat anunciat per part de l'Administració ja fa temps, aquell Pla de lluita contra la indigència i aquella gent que ha convertit el carrer en la seva casa.

Hi ha, pel que fa referència a l'Administració de Justícia, una situació de lentitud i de desgavell que ja ha estat apuntada i que és generalitzable, pel que sembla, la situació de la Justícia a tot l'Estat espanyol, però tot l'aparell burocràtic de l'Administració de Justícia té a Catalunya unes característiques precises que no podem deixar d'esmentar. Fonamentalment ens referim a la lesió i a la manca de respecte als drets lingüístics dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que troben sovint en les dependències de l'Administració de Justícia i en altres dependències de l'Administració de l'Estat en el moment d'utilitzar la llengua pròpia i oficial de Catalunya. Talment que sembla que no s'hagi modificat el marc legal i en alguns instants ni tan sols s'hagi procedit a la despenalització estricta de l'ús de la llengua catalana en el nostre territori.

És per això que rebem, amb esperança, la celebració demà d'aquestes jornades que se celebren sobre Administració de Justícia i normalització lingüística en el benentès que puguin començar a portar solucions a un tema que, onze anys després, després d'obtinguda l'autonomia política, no hauria de ser tan sols plantejat sinó, en tot cas, recordat com a fet històric superat i sobretot millorat.

És preocupant, com també ja ha estat dit, el procediment d'accés a la Funció Pública, pel qual han passat un bon nombre de funcionaris sovint —tot s'ha de dir— més aprop de la complicitat de sigles que no pas de la competència professional o de l'aptitud tècnica.

Pel que fa referència a la segona part del seu Informe —el «llibre volgut» de les seves paraules, aquí—, nosaltres hem de felicitar el Síndic i tot el seu equip de col·laboradors per aquesta acció que, pròpiament, s'ha anat convertint en l'eix central de l'activitat de la Sindicatura de Greuges, com és l'acció medial; una acció medial que ha estat exercida amb encert i amb pulcritud en multitud d'ocasions, de manera particular, en el tema dels residus industrials, que va afectar, d'una forma molt concreta, una part de les comarques del nostre país, i fent referència a aquesta acció medial no podem passar per alt el nostre plany pel que va ser en el seu moment una actitud francament descortesa de l'Administració en l'afer de la Mina i del Besòs, actitud descortesa de l'Administració en relació amb la funció inqüestionable de la Sindicatura de Greuges.

Creiem que és justament aquest el punt que s'ha de refermar, el punt que cal reforçar: la funció del Síndic intensificada des de la perspectiva d'home de pau, d'home que propugna la pacificació social i la negociació civil, és a dir, un personatge institucional, vital per resoldre aquells conflictes que l'Administració no gosa resoldre, que l'Administració potser té dificultats a resoldre i que en ocasions l'Administració no vol resoldre.

Voldríem acabar la nostra intervenció fent referència al fet que existeix el perill d'una rutina; existeix el perill d'un hàbit parlamentari estèril que consistiria a habitar-nos, a basar-nos a la presència anual del Síndic en aquesta Cambra, primer la seva presència en Comissió, en segon lloc, la seva presència al Ple. És aquest un perill realment greu per al funcionament de les institucions democràtiques, perquè nosaltres voldríem, des d'Esquerra Republicana, que fos a través de les crides que periòdicament pugués fer la Comissió respectiva de la Sindicatura de Greuges d'aquest Parlament, que el Parlament hi pugués acudir.

Demanaríem, doncs, al Grup de la majoria, que tantes vegades com les forces parlamentàries creguessin oportú que la presència del Síndic, justament per al bon funcionament del nostre marc legal i institucional, és necessària, que no fossin posats cap mena d'obstacles a aquesta presència, que ens costa —perquè així va ser dit a pregunta d'Esquerra Republicana en Comissió— que el Síndic estaria disposat a venir-hi sempre que se'n sol·licités —tal com ja preveu l'article segon, de la Llei de la Sindicatura de Greuges— la seva presència en aquesta Cambra.

Finalment, voldríem fer referència a una de les qüestions que ha apuntat el Síndic a la part final del seu discurs i que hauria de ser, sense cap mena de dubtes, la més preocupant per a tots i cadascun dels membres, dels diputats i diputades, presents a la Cambra en aquests moments. El desencís existent a la societat catalana per la cosa pública, el desencís dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya per les institucions, cosa que comporta un allunyament del mateix marc institucional i, el que és pitjor, aquest desencís no és altra cosa que un toc d'atenció alarmant per a la solidesa i la higiene de la democràcia parlamentària, l'autonomia política i les seves institucions. És aquesta una crítica que va adreçada no estrictament només a l'Administració, sinó a totes i cadascuna d'aquelles persones que encarnem, amb la força dels vots, la nostra presència en aquesta Cambra.

És, doncs, en el benentès que el Síndic de Greuges ha de continuar exercint aquesta funció vital per al funcionament de les institucions democràtiques i l'autonomia política, que felicitem, novament, la Sindicatura de Greuges i el seu equip de col·laboradors perquè són una de les pedres cabdals en el manteniment d'una societat democràtica al servei, no només d'un bon funcionament de l'Administració sinó, sobretot, de les actituds, les presències, les opinions i els drets dels ciutadans i ciutadanes, sense excepció.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tots tenim satisfacció pel nou Informe que hem sentit avui del Síndic, i més que pel fet de sentir-lo, pel fet de llegir l'Informe, un informe que caldria qualificar, sense cap dubte, de molt positiu, un informe profund, un informe ajustat a la crua realitat del nostre entorn social i econòmic, un informe que per a mi té, sobretot, una gran importància pel que fa —a part de l'acció medial, que després comentaré—, pel que fa a les conclusions que fan del Llibre Primer en tot el que es refereix a totes les accions de l'Administració en general i perquè, realment, si bé això, a mi, a la meva sensibilitat política personal m'implicaria un estat d'ànim positiu, de satisfacció i d'optimisme, respecte a la tasca del Síndic, sí que em preocupa el que serien les conclusions en l'aplicació, per part de l'Administració en general que, realment, en aquest Informe present, realment, s'estan dient coses que ja es deien l'any passat i segueixen sense solució possible.

M'ha cridat l'atenció, pel que fa al Llibre Primer de l'Informe general, podríem dir, determinades qüestions. D'una banda, la baixada, en general, de seccions que habitualment pugen, com poden ser la Justícia. És increïble que la Justícia, amb tots els problemes que planteja l'Administració penitenciària, sobre-

tot, la lentitud de la Justícia, qüestions que ja s'han plantejat, baixi. És preocupant també —i no trobo explicació possible— que la Sanitat, com a secció important de la salut pública, baixi; i és curiós també que la secció Ordenació del Territori, amb tots els problemes que hi van haver en la qüestió dels abocadors i del Pla de residus, baixi.

Jo crec —i s'ha dit aquí i ja ho vaig dir la setmana passada a Comissió—, jo crec que, realment, això és producte del desencís general d'una gran part de la població que, realment, no confia o bé en la tasca política general a les institucions o, possiblement, en tot el que representa una actuació que no és la més adient per als ciutadans.

D'altra banda, i respecte a les seccions que pugem, és curiosa la pujada espectacular, amb un 500%, de la secció Ensenyament i Cultura; això ve, ens ho va dir el Síndic l'altre dia, fonamentalment de les qüestions que s'han plantejat pel desplegament de la LOGSE a Catalunya perquè no es tenen en compte determinats aspectes que serien fonamentals, tenir-los en compte aquí, en el nostre país.

Jo, a part de fer aquesta petita referència general, m'agradaria ara, si se'm permet, incidir sobretot en les conclusions. Les conclusions, que són conclusions no vinculants —com tots sabem—, encara que nosaltres ja ho vam demanar l'any passat, que hauríem de fer un esforç potser per modificar en una part determinada els aspectes de la Llei que regula la Sindicatura de Comptes, precisament per fer més vinculant aquest Informe, perquè si el Síndic ens està donant unes recomanacions en general i l'Administració, sigui la catalana, sigui la perifèrica, sigui la local, sigui l'estatal, no fa cap cas d'aquestes recomanacions, realment, estem davant d'un debat que no es podria dir ni debat; estem davant un fet estèril totalment encara que nosaltres pugem aquí i defensem una mica les nostres posicions.

Ens deia en les conclusions del Llibre Primer, les que afecten les seccions generals, pel que afecta la funció pública, es diu textualment que: «Calen, en general, solucions imaginatives per assolir un ús més racional dels recursos disponibles» —la interpretació els la deixo a vostès.

Pel que fa a la immigració, preocupació constant del Síndic, preocupació constant des que es va promulgar la Llei d'Estrangeria, la qual cosa l'honra profundament, diu: «s'ha d'eradicar la idea d'equiparar immigrant estranger amb delinqüent»; és una idea massa estesa, per desgràcia, sobretot als ciutadans de color, que de seguida els identifiquem, potser per una inèrcia d'una hipocresia social bastant estesa, amb la delinqüència. «Cal tornar» —diu— «a obrir un termini amb l'objecte de regularitzar la situació dels immigrants estrangers que puguin demostrar un temps d'estada al territori espanyol; cal també unificar amb una sola oficina administrativa la gestió de la documentació que els estrangers estan obligats a treure; cal fomentar una política d'inserció social, cultural, i cal potenciar econòmicament aquells països que exporten, per dir-ho d'alguna forma, estrangeria o immigració.»

Pel que fa a l'habitatge, les conclusions també són molt, molt ajustades a la realitat i fonamentades amb el..., amb la justícia social que realment es necessita en tota actuació pública. Es diu que: «Cal establir una política coherent en funció de les necessitats reals, amb dotació pressupostària, per poder atendre els sectors socials més desfavorits. Hauríem d'incentivar fiscal-

ment l'habitatge i establir convenis amb institucions financeres, lògicament, per facilitar l'accés a l'habitatge. Cal fer veure la possibilitat legal d'utilitzar habitatges buits o abandonats. S'ha de fomentar l'habitatge de lloguer. Els gestors públics de l'urbanisme han de prioritzar l'interès general per sobre de l'interès particular. És evident que està palès en tot l'Informe una qüestió que fa referència fonamental a la justícia social: les administracions públiques, en aquest país, realment han oblidat, en general, el que resulta ser el termini no només semàntic sinó de fons de la justícia social.

En matèria de medi ambient, diu el Síndic: «Cal una política global, que prengui en consideració tots els sectors, amb la necessitat de coordinació entre les administracions competents.» Des d'un punt de vista social, també en el camp del medi ambient, la planificació requereix un estudi tècnic previ i la corresponent informació pública, garantint, en tot cas, l'objectivitat dels criteris i el respecte al dret de participació dels ciutadans. Això és evident que és una al·lusió directa al tema dels residus i dels abocadors.

A l'Administració, en general, diu: «L'Administració ha de complir el deure establert per la Llei de resoldre motivadament les reclamacions presentades pels administrats, desterrant la pràctica generalitzada d'acudir sistemàticament a la figura del silenci administratiu negatiu.» Quantes vegades hem discutit en aquest mateix Ple..., no en aquest mateix Ple, sinó en aquest mateix hemicicle, qüestions relacionades amb lleis que s'han presentat, i precisament nosaltres —almenys jo, personalment— hem distingit sempre la qüestió de la motivació: recordo ara unes quantes lleis, com va ser l'última del règim sancionador de la Llei del Joc, i es deia, per part del grup de la majoria, que ja ha estat suficientment motivat, quan no és veritat i, això, ho diu perfectament el Síndic.

En el camp de la sanitat pública, ens diu el Síndic, cal eradicar les llistes d'espera; s'ha d'evitar la marginació dels malalts afectats per la SIDA i per malalties amb risc de contagi; cal potenciar la creació de nous equips d'atenció primària; s'ha de millorar l'atenció al malalt per tractar d'humanitzar la relació metge - infermera - malalt; s'ha de garantir l'assistència general i la prestació social.

Pel que fa a la justícia, també és una de les preocupacions importants del Síndic, i així ho ha demostrat quan va presentar a la Comissió corresponent un llibre, un llibre molt ben fet, sobre el dipòsit de detinguts a Catalunya. Realment, és una preocupació d'ell, i ell està obligat, normalment, a donar compte d'aquelles qüestions que atempten els drets fonamentals de la persona, que atempten la justícia o que conculquen drets reconeguts en la Constitució i l'Estatut. Dèiem que, pel que fa a la justícia: «Cal reiterar el dret del ciutadà a obtenir la tutela efectiva dels tribunals.» Evidentment, no és només un problema que afectaria l'Administració de Catalunya, la tutela efectiva dels tribunals, i ens consta que, malgrat els esforços que fan molts funcionaris, molts jutges, molts fiscals, fins i tot molts advocats, realment és difícil si no es fan canvis o modificacions substancials importants que afectin l'entramat jurídic de procediment, el qual té després, lògicament, unes conseqüències respecte a les presons en el camp penal. «Cal dotar les oficines judicials de tots els elements materials, humans necessaris; cal aprofundir en la creació de nous centres penitenciaris i remodelar dels existents, incrementant les inversions econòmiques:

lògicament, si dins d'uns mesos estarem tractant aquí el tema pressupostos i justícia no creixerà més que la mitjana normal, doncs no farem més centres penitenciaris —això és lògic—, però com que no és vinculant aquest Informe, de fet no serveix per res, no ens enganyem: és trist, però no serveix per res.

Cal una millora del nostre sistema punitiu, al marge de les mesures necessàries per desbloquejar la lentitud penal. Evidentment, això passaria per una qüestió que es diu, en general «alternatives a presó», de forma particular, i, molt més general, de la realització d'un nou Codi Penal, un nou Codi Penal que realment s'ajusti a les necessitats actuals del país, i en el qual si bé és competència de les Corts Generals, des d'aquí mateix podríem fer més coses —si no tenim interès, és una altra qüestió, però podríem fer coses. Cal millorar, en general, les condicions dels reclusos, pel que fa al seu treball remunerat dins de les presons, pel que fa al seu dret a la informació dins de les presons, i pel que fa al fet que el compliment de la seva pena de privació de llibertat es pugui fer a prop de casa seva. Cal també, en aquest camp, un impuls normalitzador del català en l'Administració de Justícia, com hem referit anteriorment.

És preocupant també la qüestió que afecta els menors, i, amb aquest sentit, diu el Síndic que s'han de millorar els marcs jurídics i socials dels menors, amb previsió, fonamentalment, dels aspectes preventius i educatius que els afecten. Cal assenyalar la urgència d'una clarificació quant a les competències jurisdiccionals i administratives.

Pel que fa als serveis socials, també s'ha dit, cal equiparar les prestacions socials, els col·lectius de malalts mentals i disminuïts psíquics, tant pel que fa a la política de subvencions i ajuts com a la creació de residències específiques. Cal implicar la societat en la tasca dels serveis socials, i cal la llei sobre barreres arquitectòniques, més que res perquè l'Administració compleix precisament les lleis que dicta. Cal incidir amb mesures complementàries en la lluita contra la marginació i la pobresa, lluita que no es resoldrà només amb el Pla de la renda de reinserció mínima.

Per últim, pel que fa a això, una al·lusió a la LOGSE: Catalunya és evident que ha pujat la secció Ensenyament i Cultura, precisament per la quantitat de queixes que hi ha hagut del desplegament de la LOGSE. La LOGSE, a Catalunya, ha de tenir presents els col·lectius afectats i les característiques pròpies de l'ensenyament del sistema educatiu català: de reformar i donar més qualitat a la formació professional, hauríem d'actualitzar les arts plàstiques, en general, amb la qual cosa evitaríem totes aquestes queixes.

L'altra part a què m'he referit al començament d'això era l'acció medial que compon el llibre volgut o el Llibre Segon de l'Informe del Síndic. És evident que l'acció medial és la millor acció que pot fer el Síndic davant els conflictes que es plantegin entre administracions i entre administracions i administrats, però insisteixo en això: no hi ha cap possibilitat d'èxit —i així passa moltes vegades— si aquest Informe no és vinculant de cap mena; llavors, farà un esforç important, deixarà palesa la seva imparcialitat, la seva objectivitat, la seva justícia, que després en totes les actuacions, però no tindrà efectes o repercussions en la mesura que les administracions no vulguin assolir aquests plantejaments. En tot cas, molt importants resulten les conclusions que s'exposen al final d'aquell llibre de l'actuació medial del Síndic, que diuen textualment: «Determinades pràctiques

administratives fomenten la desconfiança dels ciutadans envers els poders públics.» Això és un fet que si no deia ell ho veiem nosaltres, perquè realment estem en un altre món: la gent està —per utilitzar un terme del carrer—, està «passota» de la política, i està «passota» de la política a Madrid, a Barcelona, a Catalunya, a Cadis i a tot arreu, perquè la gent no confia ni en les institucions públiques ni en les qüestions institucionals, ni en els partits polítics i possiblement —o segurament— ni en els mateixos polítics. I això és un fet evident: si ens agrada, ho prenem i, si no, ho deixem, però és evident que és així. La manca de credibilitat, diu el Síndic, no afavoreix ningú —evidentment, tots estem ficats en això. L'aplicació estricta de la llei no sempre és justa —així ho sabem—: la llei pot arribar a ser perfecta quan realment aconsegueix la justícia; moltes vegades, la llei és un mal menor per no deixar la qüestió sense regulació, però no sempre és justa. Seria desitjable —diu el Síndic també— que les administracions reconduïssin llur actuació cap a posicions més dialogants i negociadores.

I, per últim, referent a aquestes qüestions de l'acció medial, de les conclusions, diu que: «adoptada per les administracions una línia d'actuació oberta a les aportacions ciutadanes, trobaria un suport legítim, l'exigència als particulars per tal que adaptessin llurs reivindicacions a l'interès general.»

En definitiva, jo crec que el Síndic posa el dit molt encertament, jo crec que són informes que nosaltres només podem valorar positivament, però, com hem dit al començament de la meua intervenció, sóc optimista i molt optimista en la futura i en l'actual tasca del Síndic, i sóc realment pessimista pel cas que els faran les administracions en general.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, un any més hem rebut l'Informe anual, corresponent a 1990, que tot just fa una setmana vàrem debatre en Comissió al Parlament, i que els diferents grups parlamentaris, després de posicionar-nos-hi, vàrem tenir l'oportunitat de preguntar al Molt Honorable Síndic tot allò del que teníem dubte o que bé la importància dels reclamants ens deixava preocupats.

Enguany, l'Informe consta de dues parts, com el de l'any 1989: un, l'«informe obligat», i l'altre, l'«informe volgut». Aquest, l'Honorable Síndic, ha vist convenient posar en el nostre coneixement la tasca medial o de mediació. El Grup Popular creiem que la tasca d'aconseguir, mitjançant aquesta nova via, agilitar tràmits i costos econòmics i, fins i tot, humanitzar les relacions dels ciutadans reclamants i les diferents administracions, per si sola ja és mereixedora del suport del Grup parlamentari Popular, i felicitem pel bon treball l'Honorable Síndic, el Síndic Adjunt i a tot el seu equip humà que hi han col·laborat.

Prenem consciència, una vegada més, de les conclusions essentals en l'Informe, per tal de continuar treballant en la benentesa de millorar les mancances que, mitjançant aquest Informe, com també de l'Informe extraordinari sobre els dipòsits municipals de detinguts, subtítulat «Entre la imprevisió i l'omissió», hem anat detectant.

Aquest any 1990, la Sindicatura s'ha fet ressò en temes medials, tant actuals en el seu moment com preocupants: els habitatges, els immigrants estrangers, els conflictes originats per l'oposició del pla d'abocadors, el conflicte en el barri del Besòs, els soldats de lleva al Golf, les visites als dipòsits municipals de detinguts i tants d'altres. A l'Informe hi ha conclusions que les estem arrossegant any rere any, i accions medials ben preocupants, que ens han d'avergonyar a tots: al Govern de la Generalitat, a nosaltres, els diputats, i a vostès, el Grup de la majoria —cada un, en el seu grau de responsabilitat.

Les barreres arquitectòniques que, mitjançant la permissivitat i incompliments normatius actuals, ens porten a veure com en edificis de la nostra Administració catalana, estacions de metro i, fins i tot, de RENFE, hi manca qualsevol indici que vagi encaminat a millorar la qualitat de vida dels disminuïts. L'establiment d'una política coherent en matèria d'habitatges, els silencis administratius —ara denunciats per l'Honorable Síndic de rutinaris—, la manca de coordinació per regular la situació dels immigrants estrangers, i gestionar, per tal d'unificar en una sola oficina administrativa, la gestió de la documentació que els estrangers es veuen obligats a tramitar.

Les llistes d'espera en els serveis sanitaris, el rebuig i marginació d'atenció sanitària que pateixen els malalts de la SIDA, els detinguts, les presons, el retard en els expedients per part de Justícia... Crec que cal destacar tots els problemes detectats en l'accés a la funció pública de la Generalitat de Catalunya i les dificultats en què es troben els funcionaris locals quan cessen en la seva relació de servei amb l'Administració, per part de la Seguretat Social, a l'hora de tramitar i liquidar els pagaments de les pensions que els corresponen.

Crec que és just remarcar les injustificades dificultats econòmiques a què es veuen abocats els pensionistes de la MUNPAL com a conseqüència de la lentitud d'aquesta a calcular i abonar les corresponents prestacions.

L'Honorable Síndic, en l'exposició de motius de l'Informe en Comissió, va ressaltar que, tot i que la Institució no és prou coneguda pels ciutadans, agraija profundament a tots els mitjans de comunicació la tasca que han dispensat en favor de la divulgació del treball de la Institució, tema que preocupa molt el Síndic, donat el marge en el seu pressupost.

Cal remarcar i recordar que el Grup parlamentari Popular, en els debats dels Informes de 1987 i de 1988, fèiem especial esment que la Sindicatura disposés d'un gabinet de premsa i que es tingués en compte a l'hora de confeccionar el pressupost, per tal de divulgar i fer arribar als ciutadans catalans aquesta eina medial de la Sindicatura de Greuges.

S'han rebut 321 reclamacions d'estudiants; és una xifra ben important. Tant en les conclusions com en una resposta d'aquest tema, l'Honorable Síndic indicà que cal millorar el sistema de preinscripció a les universitats catalanes. El curs passat, 90-91, va ocasionar greus perjudicis als estudiants i als seus familiars; preguntat si n'era sabedor, sobre aquest tema de la preinscripció, si ja havia gaudit millora per al curs que ja tenim al damunt, del 91-92, va respondre que tot continuava igual i preveia continuïtat en la gestió problemàtica per part de l'Administració. És evident que l'Administració està malalta de rutina, com molt bé diu l'Honorable Síndic. El Grup Popular ja hem dit al començament que les conclusions es repeteixen, símptoma que aquesta malaltia s'ha fet crònica.

Per acabar, agrair l'atenció i delicadesa que l'Honorable Síndic ha dispensat al col·lectiu de les mestresses de casa en gestionar davant el Defensor del Pueblo, per tal de suggerir-li la intervenció del Ministeri del Treball i Seguretat Social en la protecció a la dedicació de la dona com a mestressa de casa, a la família, a la llar..., no reconeguda ni protegida pels poders públics, reconeixent i valorant les esmentades funcions en una societat en la qual la família és el nucli bàsic d'integració de la persona.

No voldria passar per alt que, en l'Informe de 1989, el 32,67% dels reclamants foren dones, i el que avui ens ocupa són el 46,18%.

En nom del Grup parlamentari Popular, agraeixo la tasca de tot l'equip de la Institució de la Sindicatura, que per a nosaltres, any rere any, no és rutinària, sinó una bona eina de treball, i encoratjar-lo per a l'any vinent, a poder realitzar l'«informe volgut», que, segons ens va manifestar en Comissió, s'adreçarà en la problemàtica de la defensa dels usuaris.

El Grup Popular, tot donant-li el nostre suport, treballarem en la direcció marcada en les conclusions de l'Informe presentat al Parlament de Catalunya, per tal de millorar el funcionament en les nostres administracions catalanes i millorar els problemes suscitats per tots els ciutadans catalans.

Res més, i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, felicitar i agrair al Síndic de Greuges, l'Adjunt al Síndic i tots els seus col·laboradors per aquest setè Informe que avui s'ha presentat davant d'aquest Ple. I no només pel que significa el redactat que exposa la situació conflictiva existent entre algunes administracions i els seus administrats, i aquells sectors de la societat que pateixen injustícies o marginació, sinó que el nostre Grup també valora molt positivament l'esforç de la Institució, malgrat la manca de recursos per atendre de manera positiva les queixes que li són adreçades.

L'Honorable senyor Rahola ens ha dit —i ens va dir en Comissió— que la seva gestió podia esdevenir rutinària en la seva relació amb les administracions, perquè la majoria de les queixes són reiteratives. Però això l'únic que significa és que aquest Informe és poc llegit per aquells que exerceixen el poder en certs àmbits.

A través dels informes d'aquests set anys podem apreciar que existeixen situacions que no milloren, com són els conflictes que es donen entre el ciutadà i l'Administració de Justícia, els immigrants estrangers a Catalunya, el Síndic..., perdó, la SIDA i els centres penitenciaris, la situació d'indefensió d'alguns administrats davant de les institucions, etcètera.

El que sí que hem de fer notar és que la Institució del Síndic de Greuges va consolidant-se, per bé que de manera lenta, a Catalunya, com una figura al servei dels ciutadans, útil i necessària en un estat democràtic, tot i que encara roman desconeguda per una gran part de la població, i això es dedueix perquè les queixes sovint parteixen dels mateixos col·lectius. Però també cal dir que existeix un increment de les peticions que es fan davant del Síndic, i el que considerem més important, i que cal assenyalar, van disminuint les queixes que no són admeses

perquè no són de la seva competència. Això vol dir que la població comença a conèixer les funcions exactes del Síndic de Greuges i es va incrementant la confiança envers ell.

D'altra banda, també hem de fer notar un increment de la presència en els mitjans de comunicació, sobretot en algunes de les seves actuacions. El nostre Grup, en els posicionaments dels darrers informes, havia expressat la seva preocupació perquè per als mitjans de comunicació no existia la figura del Síndic de Greuges; però avui, malgrat que aquesta és molt minsa, almenys sí que la seva presència s'ha fet notar en alguna de les tasques desenvolupades, i sobretot, en aquelles en les quals ha intervingut amb la seva acció de mediació en conflictes que afectaven sectors amplis de la societat i que han rebut l'atenció d'aquesta.

D'altra banda, hem de dir que, entre el Síndic de Greuges i aquest Parlament —si exceptuem la presentació de l'Informe anual— les relacions són nulles, i hem de recordar que el Síndic de Greuges actua com a comissionat parlamentari, com se'ns recorda en aquest Informe. Crec que tots els grups haurien d'examinar aquestes relacions.

La setmana passada se'ns presentava aquest mateix Informe que avui examinem en el Ple del Parlament davant de la Comissió del Síndic de Greuges, i, si bé en principi considerem valuosa aquesta compareixença perquè els grups puguin plantejar les preguntes que creuen convenientes per aclarir punts de l'Informe, i també per fer-li suggeriments, creiem que amb una compareixença per a la presentació de l'Informe seria suficient, i encara més si tenim en compte que en els tràmits parlamentaris no es procedeix a cap votació, sinó simplement al posicionament dels diferents grups.

Entenem, per tant, que té poc sentit que el Síndic hagi comparegut en el termini de set dies dues vegades en aquesta Cambra i que no faci cap altra compareixença fins a l'any proper, per tornar a presentar l'Informe anyal. De manera que no existirà cap altra relació entre els diputats, els grups d'aquesta Cambra, i la Institució, llevat d'aquelles que, al marge del Parlament, puguin mantenir els diputats dels diferents grups i el Síndic, o com aquest any, que, per part del Síndic, es presenti, com s'ha fet per primera vegada, un informe monogràfic sobre els dipòsits municipals a la seva Comissió.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya entén que seria suficient que l'Informe es presentés directament al Ple i que la Comissió, durant el període de sessions, pogués gaudir de la presència del Síndic de manera més freqüent, per tal de poder exposar les actuacions que cregui més rellevants, i en el moment que succeeixen, a petició de qualsevol grup d'aquesta Cambra, i sobretot en aquelles intervencions de mediació perquè els diputats poguessin aportar iniciatives i conèixer la situació real en el moment.

Repeteixo: no hem d'oblidar que el Síndic actua com a comissionat parlamentari. Aquest Diputat, en nom d'Iniciativa per Catalunya, ha demanat en dues ocasions la compareixença del Síndic de Greuges davant la Comissió, i el Grup de la majoria de la Cambra s'hi ha oposat sempre, al·legant que no era possible reglamentàriament, tot i que el nostre Grup entén que és possible la seva compareixença sense modificar cap article del Reglament de la Cambra. Ara bé, si el Grup de la majoria i d'altres grups creuen que aquest és l'únic escull que impedeix aquelles compareixences, des d'ara oferim a tots els grups

d'aquesta Cambra —i principalment al Grup de la majoria— la nostra col·laboració per estudiar les modificacions adients per tal de fer-les viables, llevat que, darrere de les manifestacions del Grup de la majoria sobre qüestions reglamentàries, no s'hi amaguin altres intencions polítiques.

Crec que tots els grups d'aquesta Cambra estaran d'acord que els problemes que sorgeixen a la societat catalana afecten aquest Parlament, i és bo que es plantegin en el moment que s'esdevinguin, i no que se'n tingui coneixement al cap d'un any, perquè la majoria de les vegades, o bé ja s'han resolt, o s'han resolt parcialment, o han fracassat, i aleshores els grups d'aquesta Cambra —que representen el poble de Catalunya— no hi poden fer cap aportació.

Voldria recordar també que l'última compareixença que aquest Diputat va demanar el 12 de desembre era per tal que el Síndic, davant de la seva Comissió, expliqués la seva gestió com a mitjancer en el conflicte originat per la construcció d'habitatges socials en el municipi de Sant Adrià de Besòs. Com ja he dit, va ser denegada pels vots del Grup de la majoria, i qui sap, qui sap si aquesta compareixença no hauria pogut aportar una millor solució al cas.

Voldria remarcar l'agraïment del nostre Grup al Síndic de Greuges per les seves manifestacions davant la Comissió, en què ha afirmat que compareixeria davant d'aquesta sempre que li fos demanat.

Per primera vegada, a l'Informe d'enguany es poden apreciar tres diferents formes d'actuació del Síndic: una, respon a la queixa individual o col·lectiva davant d'una situació presumptament injusta, creada per l'Administració, i que, en la majoria de les vegades, els ciutadans no poden acudir a cap instància judicial, bé per haver-se esgotat aquesta via, o bé perquè no hi ha cap reclamació judicial.

Quant a aquestes queixes, voldríem fer notar l'increment de les que fan referència a Cultura i Ensenyament, que ultrapassen les altres àrees i que el Síndic de Greuges ens va aclarir que era una circumstància conjuntural degut a la posada en marxa de la LOGSE.

Pel que fa a altres àrees, no hi ha canvis notables; però sí que voldria remarcar l'increment de les queixes iniciades per les dones i per la gent més jove, i també l'increment de les queixes fetes mecanogràficament i redactades en català. De totes aquestes dades, més el nivell cultural del reclamant, en el qual apreciem un nombre considerable dels que posseeixen estudis secundaris, podem concloure que el qui es dirigeix al Síndic de Greuges són una part —i no pas la més necessitada— de la societat.

Respecte a les actuacions d'ofici —que suposem una iniciació de l'expedient per part de la Sindicatura davant d'uns fets que preocupen col·lectius nombrosos de la societat i que si afecten uns pocs és perquè incideixen en una injustícia manifesta—, nosaltres, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, sempre hem demanat la tramitació d'aquest tipus d'expedients, perquè, com dèiem abans, hi ha sectors que, per desconeixement, no es dirigeixen al Síndic, i, malgrat que els expedients d'ofici han disminuït aquest any, considerem que l'esforç que es va fer, per exemple, per presentar l'Informe dels dipòsits municipals per part del Síndic de Greuges, cobreix amb escreix la capacitat que té la Institució per a aquestes actuacions.

I, finalment, per primera vegada apareix en l'Informe la mediació, i a més diferenciada de la resta, com el llibre «volgut»

que cada any presenta el Síndic, que si bé en termes generals podria estar inclòs dintre de la categoria de les queixes col·lectives, té unes diferències essencials, com molt bé consten en l'exposició de l'Informe. Entre d'altres, perquè normalment les situacions que es donen poden tenir encara accés als tribunals de justícia.

Per acabar, senyors i senyores diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya valora molt positivament l'actuació del Síndic de Greuges, sobretot en el seu aspecte de la mediació, d'intentar fer d'*home bo*, figura que ha desaparegut del nostre ordenament jurídic, o d'aquells jutges de pau dels petits municipis, als quals s'acudia abans d'anar als tribunals, ja que la intervenció d'aquests comporta un enfrontament molt més violent i a vegades considerables despeses.

La mediació del Síndic de Greuges no s'ha produït només —com ens deia ell— en els conflictes entre dues administracions o entre l'Administració i els ciutadans, sinó també entre els ciutadans mateixos. Crec que aquesta experiència ha de fer reflexionar tots els grups d'aquesta Cambra.

En l'última reunió de jutges progressistes es va instar els ciutadans a defensar l'interès social davant dels tribunals o del Defensor del Poble —a Catalunya, el Síndic de Greuges—, perquè els que els denominen *interessos difusos* puguin estar degudament protegits.

A més, amb l'acció de mediació, els requisits que imposa l'Honorable senyor Rahola, impedeixen la manipulació de la Institució per a fins personals. El Grup d'Iniciativa per Catalunya espera que disminueixin els conflictes, però si aquests existeixen, també espera, desitja i confia que la mediació del Síndic de Greuges no sigui mai avortada per cap Administració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart.

Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, fa uns moments el Síndic de Greuges ens presentava el seu Informe anual en aquest Parlament; un informe que va més enllà del text escrit i que, sens dubte, incideix en molts aspectes importants per a la nostra societat de Catalunya.

Aquest Informe, des del punt de vista del Grup Socialista, estem convençuts que pot ser una excel·lent radiografia de la nostra societat, de les relacions entre les administracions i els ciutadans, i també de les relacions amb la mateixa Administració autonòmica.

Per tant, nosaltres el que farem és veure si la Institució connecta amb la realitat social i, per tant, haurem de comparar el contingut d'aquest Informe amb els esdeveniments més importants que han passat a Catalunya durant l'any passat, l'any 1990.

Per tant, des d'aquest punt de vista, com més a prop es trobi l'Informe d'aquesta realitat social, la Institució complirà més estrictament la funció per a la qual va ser creada.

No hi ha dubte que un informe tan exhaustiu com el que ens ha presentat el Síndic de Greuges, i que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, necessita, en aquests moments, fer una prelació de qüestions que, des del punt de vista del Grup Socialista, considerem més importants.

Nosaltres voldríem destacar quatre o cinc qüestions que creiem importants d'aquest Informe: el primer aspecte faria re-

ferència a l'habitatge. No hi ha dubte que hi ha un increment molt significatiu de les queixes, un increment que durant els diferents anys s'ha anat potenciant i que en aquests moments ens trobem molt lluny del que fixa la Constitució en el seu article 47, quan estableix que tot ciutadà ha de gaudir d'un habitatge digne i, per tant, la realitat en aquests moments està molt lluny del que fixa la Constitució.

Les reclamacions més importants respecte a l'habitatge, que s'han fixat per part dels ciutadans, serien: demanda d'habitatges de protecció oficial, manca de «vivendes» assequibles en funció dels ingressos econòmics dels afectats i després també la disconformitat que en moltes queixes manifesten molts ciutadans mancats d'habitatges davant les llargues llistes d'espera existents —això fa referència sobretot a habitatges de tipus social.

Davant d'aquesta qüestió, el nostre Grup es planteja una qüestió, i és quines han estat les actuacions que ha pres el Síndic respecte a les diferents administracions —molt en concret, a la que té més competència respecte a l'habitatge, l'Administració de la Generalitat, el Consell Executiu— per fer respectar aquest dret —que parlàvem abans, constitucional— i, per tant, el dret a tenir un habitatge digne.

La segona qüestió que trobem reflectida en aquest Informe fa referència a unes queixes plantejades per un conjunt de municipis, d'ajuntaments, que van fer al Síndic en el seu moment respecte al Pla de residus. En el seu moment, el Síndic va tenir una actitud mediatadora entre aquests ajuntaments afectats i el Departament de Política Territorial.

De l'Informe, ens sembla al nostre Grup que queda molt clar que hi va haver una precipitació pública per part del Govern de la Generalitat a l'hora de presentar aquest Pla; no és el moment de tornar a debatre el Pla, que va ser a bastament debatut en aquest Parlament, però el fet és que va provocar greus enfrontaments entre ciutadans d'aquest país, entre ajuntaments d'algunes comarques i l'Administració autonòmica.

De l'Informe, a nosaltres ens sembla que hi han dues qüestions que es plantegen al voltant de l'actitud mediatadora del Síndic de Greuges: la primera, l'actitud del Consell Executiu en el seu començament, no en la part final; nosaltres creiem que l'actitud no va ser prou flexible, no va obrir suficients portes al diàleg i, per tant, des d'aquest punt de vista, en no haver-hi participació i en no haver-hi diàleg, el que va succeir és que durant molts mesos l'actitud d'enfrontament es va radicalitzar. Una altra segona qüestió al voltant del Pla de residus —que em sembla que també es pot treure d'aquest Informe— és que en algunes comarques darrere de la protesta del Pla de residus hi havia altres qüestions, sobretot en aquelles comarques on el desequilibri territorial i la manca d'inversions i, per tant, la manca d'atenció de les diferents administracions —fonamentalment de l'Administració de la Generalitat— va portar a una situació de protesta molt més radicalitzada.

Un altre aspecte que el nostre Grup vol destacar és el que fa referència a la sanitat. Segons l'Informe, hi ha tot un conjunt de dèficits importants, tant des del punt de vista de la sanitat pública com des de la sanitat privada, que quedarien fixats en quatre grans apartats: un primer seria la burocratització de la gestió; un segon, el manteniment, encara, de les llargues llistes d'espera; un tercer, l'escassetat de serveis en els centres sanitaris i, finalment, la lenta reforma de l'assistència primària i la poca inci-

dència dels equips d'atenció primària. Segons dades que ens va oferir en la mateixa Comissió que vam tenir fa una setmana el senyor Síndic, se'ns diu que dels 322 centres d'assistència primària previstos a Catalunya en aquest moment només n'hi han 89 en funció i que, per tant, cobreixen escassament el 25% de la població.

Terçer aspecte que el nostre Grup vol citar, en aquest Informe: fa referència a la protecció de la infància. En línies generals, volem dir que ja el nostre Grup està d'acord amb l'anàlisi que es fa de la situació de la infància, dels seus problemes; amb la manca de coordinació que en aquests moments es produeix entre el Departament de Benestar Social i el Departament de Justícia de la Generalitat, i també en la descoordinació entre les administracions afectades.

Per tant, des d'aquest punt de vista, podem dir que hi estem d'acord, però nosaltres volíem remarcar una qüestió que des del punt de vista del Grup Socialista és preocupant: a l'Informe es diu que la Institució en aquests moments està visitant els centres d'atenció als menors de Catalunya i que tenen —aquestes visites— la finalitat d'acabar en un informe, en un estudi monogràfic semblant al que s'ha fet sobre els dipòsits municipals dels detinguts, per presentar properament al Parlament.

De totes maneres, en aquest mateix Informe s'anticipen algunes d'aquestes anomalies detectades que són preocupants per part del Grup Socialista: s'assenyala que hi ha funcionament discrecional i pràcticament autònom quant a línies formatives que se segueixen en els centres; en segon lloc, que hi ha una inexistència de criteris generals sobre les característiques que han de reunir els infants per ingressar a cada centre; en tercer lloc, que hi ha una manca de coordinació entre els professionals que treballen dintre dels centres i els equips municipals de base, que han de treballar a l'entorn de les seves famílies, i finalment que hi ha dèficit de professionals i de centres.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres esperem amb molta atenció aquest estudi monogràfic que finalment ha de presentar —hi ha el compromís de presentar per part de la Sindicatura— en aquest Parlament.

De totes maneres, no voldríem acabar aquest apartat de protecció a la infància sense assenyalar una qüestió: fa ja prop de dos anys, aquest Parlament va modificar la Llei del Síndic de Greuges aprovant la creació d'una figura d'Adjunt al Síndic, una figura d'adjunt per a temes de menors; han passat dos anys, el Parlament va aprovar per unanimitat de tots els grups polítics aquestes reformes i en aquests moments encara no s'ha creat aquesta figura; segurament hi han problemes pressupostaris, però nosaltres esperem que en el proper Informe sigui possible ja presentar la creació d'aquesta figura. En el moment de presentar la modificació ja vam assenyalar que aquest era un tema important en la mesura que ens trobem davant d'un col·lectiu que, sens dubte, és el més desprotegit de la nostra societat, per les seves característiques especials, el món de la infància, i per tant des d'aquest punt de vista el nostre Grup seguirà insistint en la necessitat que hi hagi un compliment de l'acord que en el seu moment va prendre el Parlament i de la modificació de la Llei.

Cinquè aspecte que volem destacar: fa referència al món penitenciari. El nostre Grup és conscient que el greu problema que tenien, i encara tenen en certa mesura les presons catalanes, el de la massificació, ha estat en alguns aspectes superat en la mesura que en els darrers mesos s'han creat nous centres peni-

tenciaris, que després de molts anys d'estancament comença a resoldre's un dels temes més greus que patien les presons a Catalunya.

De totes maneres, estem convençuts que, si bé és cert que aquest tema ajudarà a millorar les condicions de vida dels interns, tenim encara problemes pendents que nosaltres no hem trobat prou reflectits en l'Informe: fan referència al treball penitenciari —que és fonamental per a la reinserció dels interns—; als dèficits que encara hi ha quant a assistència penitenciària en algunes presons; la situació de les dones internes també en algunes presons a Catalunya, en concret a la presó de Tarragona o la presó de Wad-Ras, a Barcelona, i la situació dels joves a les presons de Catalunya.

Creiem que aquestes quatre qüestions que hem parlat del món penitenciari no estan del tot prou reflectides en l'Informe i nosaltres les hem volgut destacar.

Finalment, la darrera qüestió en què nosaltres només voldríem incidir de passada, perquè va ser objecte de debat a l'Informe de l'any passat, fa referència als immigrants estrangers a Catalunya. L'any passat va ser prou debatut aquest aspecte en la mesura que a l'Informe que va presentar el senyor Síndic en aquest Parlament hi havia una part que feia referència a la marginació social i allí s'estudiava i, per tant, hi havien molts aspectes que ja van ser tractats l'any passat.

Nosaltres només voldríem dir que estem convençuts que després que per part del Govern de l'Estat s'ha presentat la possibilitat de legalitzar la situació d'una part molt important d'aquests immigrants estrangers, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, es pot trobar una nova via a una situació que era francament preocupant: la possibilitat de regularitzar la situació d'aquests immigrants estrangers arribats abans del 15 de maig plantejarà una situació nova, que estem convençuts que en els propers mesos tindrem també ocasió de tornar a debatre en la mesura que pot representar un avenç important per resoldre aquesta qüestió.

Finalment, voldríem incidir en la tasca de mediació del Síndic que s'ha plantejat en la seva exposició. Nosaltres creiem que aquest, sens dubte, és el fet més rellevant de l'Informe, la tasca de mediació del Síndic cal felicitar-la i cal també dir que és un camí molt important per al prestigi d'aquesta Institució i per intentar resoldre problemes greus, i moltes vegades molt difícils de solucionar, entre diferents col·lectius i l'Administració de la Generalitat.

D'aquesta tasca de mediació hi han dos fets, sens dubte els més rellevants des del punt de vista d'opinió pública, que van ser el Pla de Residus i els fets del Besòs i la Mina. El primer aspecte ja ha estat tractat en la primera part de l'exposició que he fet en nom del Grup Socialista i, en tot cas, jo voldria incidir un moment en els fets de Besòs i la Mina. No hi ha dubte que hem tingut oportunitat en Comissió de conèixer quina era l'opinió del Síndic sobre aquesta qüestió, el seu paper de mediació, aquests fets que van tenir una repercussió molt important no solament en el municipi de Sant Adrià, sinó —m'atreveixo a dir— al conjunt de Catalunya, i el nostre Grup està convençut que la tasca del Síndic va ser important. No hi ha dubte que després de les explicacions que ha donat el Síndic, al nostre Grup no li cap cap dubte que realment si no va ser possible arribar o avançar en la solució del problema va ser per l'actitud clarament partidista del Departament de Benestar Social de la Generalitat, que

va fer inviable una solució raonable al problema; jo crec que a tots els grups ens va quedar clar després de l'exposició que es va fer en Comissió.

Finalment, voldria acabar aquesta exposició valorant positivament per part del nostre Grup, en línies generals, aquest Informe, amb les mancances que, evidentment, el nostre Grup ja ha assenyalat en la meua exposició. Nosaltres estem convençuts que en la línia del treball d'aquest Informe, en la línia de les actuacions d'ofici i de l'actuació mediatra del Síndic es prestigi la Institució. Per tant, estem convençuts que seguint en aquesta línia serà possible complir el mandat estatutari que té el Síndic des del punt de vista del Grup Socialista; és a dir, l'Estatut fixa clarament que l'activitat principal del Síndic, de la seva Institució, és la defensa dels drets fonamentals dels ciutadans i, per tant, des de les llibertats públiques d'aquests.

Per tant, nosaltres estem convençuts que aquesta és la línia a seguir i des d'aquest punt de vista tindrà sempre la col·laboració del Grup Socialista.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldriem agrair a l'Honorable senyor Síndic i als seus col·laboradors la presentació d'aquest Informe que, com hem pogut constatar, ha estat requerit cada vegada de manera més selectiva; ha pujat en qualitat —diria jo— més que en quantitat i ha anat augmentant el nombre de peticions, de gestions i de resolucions. Hem de constatar també la metodologia utilitzada, la seva sistematització, una aclaridora avaluació en gràfics i passaria a destacar els punts que creiem més importants de tota la presentació, com són qüestions no prou resoltes de la funció pública; queixes derivades de la prestació del servei militar; els immigrants estrangers a Catalunya; eliminació de residus; activitats classificades; assistència primària, amb una optimització dels recursos; SIDA; drogues; salut mental; protecció a la infància; Administració de Justícia; ensenyament —amb el desplaçament de la LOGSE—, on, evidentment, han aparegut més crítiques però, com a fet curiós, diria que no dels usuaris ni de les associacions de pares, sinó dels mestres, que li dona un caire diferent que s'ha de remarcar; el problema de les barreres arquitectòniques; la marginació de l'emigració i els

seus drets; els dipòsits municipals de detinguts, que en aquests moments està en gestions amb el Ministeri; el tractament de la pobresa, amb la renda mínima d'inserció i el de la gent al carrer, que tot això està en curs i en aquest moment, doncs, no hi ha, diríem, massa queixes.

Jo el que sí que voldria destacar és, com a novetat important, el Segon Llibre, la tasca de mediació del Síndic, la seva actuació medial. Aquesta actuació medial del Síndic adquireix una gran importància quan la mediació entre Administració i administrats és acceptada per les parts litigants; veiem una gran diversitat de temàtiques i entre elles surt per la seva importància el Pla de residus i els problemes que van succeir al Besòs-la Mina.

L'Honorable senyor Síndic que ens va exposar les premisses prèvies per a la mediació, que crec que són molt importants: primer, deposició de tota violència; segon, esperit de diàleg, no tancament, flexibilitat; el tercer, representativitat de les persones que hagin de fer la negociació i, finalment, que s'executi l'acord. Això va ser acceptat totalment en el Pla de residus i va donar lloc a la retirada de la disposició per part de l'Administració i l'acord de totes les parts.

Quant al problema del Besòs i la Mina, la petició del Síndic, per part dels veïns, va ser en un primer moment atesa; al primer punt i el segon punt, el de la deposició de tota violència i el d'esperit de diàleg, doncs, hi va ser, però al tercer punt ja hi van haver unes certes mancances, ja que no hi va haver prou representativitat per part de les persones que anàvem a la negociació. L'Administració va ser dialogant i semblava que els veïns també, però, finalment, aquest diàleg es va trencar i això va ser causa d'un problema, diria jo, de falta de conscienciació per part de totes les parts.

Aquesta acció medial del Síndic, que és la que jo volia ressaltar, dona una nova dinàmica i una nova perspectiva a l'actuació del Síndic, que la fa molt important i operativa; és, per tant —repeteix— una de les accions més importants. La nostra valoració, per tant, és altament positiva.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas. Havent intervingut tots els grups per fixar la seva posició, s'aixeca la sessió i passem a la sessió ordinària.

(Són tres quarts de dotze del migdia i quatre minuts.)